

ARREST VAN HET HOF (Vierde kamer)

7 juni 2007*

In zaak C-362/05 P,

betreffende een hogere voorziening krachtens artikel 56 van het Statuut van het Hof van Justitie, ingesteld op 23 september 2005,

Jacques Wunenburger, vertegenwoordigd door E. Boigelot, advocat,

rekwiranant,

andere partij in de procedure:

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door J. Currall en G. Berscheid als gemachtigden, bijgestaan door V. Dehin, advocat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg,

verweerster in eerste aanleg,

* Procestaal: Frans.

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Vierde kamer),

samengesteld als volgt: K. Lenaerts (rapporteur), kamerpresident, R. Silva de Lapuerta, G. Arestis, J. Malenovský en T. von Danwitz, rechters,

advocaat-generaal: J. Kokott,
griffier: R. Grass,

gezien de stukken,

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 15 februari 2007,

het navolgende

Arrest

- 1 Met zijn hogere voorziening verzoekt Wunenburger om vernietiging van het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen van 5 juli 2005, Wunenburger/Commissie (T-370/03, JurAmbt blz. I-A-189 en II-853; hierna: „bestreden arrest”), waarbij het zijn beroep heeft verworpen strekkende tot nietigverklaring van drie besluiten van de Commissie van de Europese Gemeen-

schappen die zij in het kader van een aanstellingsprocedure heeft genomen (hierna gezamenlijk: „litigieuze besluiten”). Bij die besluiten heeft de Commissie in haar hoedanigheid van tot aanstelling bevoegd gezag (hierna: „TABG”) een andere kandidaat aangesteld en rekwirants sollicitatie en klacht afgewezen.

Toepasselijke bepalingen

- 2 Artikel 7, lid 1, van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen in de op de onderhavige zaak toepasselijke versie (hierna: „Statuut”) luidt:

„Het [TABG] stelt de ambtenaar, uitsluitend in het belang van de dienst en ongeacht zijn nationaliteit, bij wege van aanstelling of overplaatsing, overeenkomstig zijn rang te werk in een tot zijn categorie of groep behorend ambt.

[...]”

- 3 Artikel 25, tweede alinea, van het Statuut bepaalt:

„Elk besluit dat overeenkomstig dit statuut ten aanzien van een ambtenaar wordt genomen, dient onverwijld schriftelijk te zijner kennis te worden gebracht. Iedere voor hem nadelige beslissing dient met redenen te zijn omkleed.”

4 Artikel 29, lid 1, van het Statuut luidt:

„Teneinde te voorzien in vacatures bij een instelling, onderzoekt het [TABG]:

a) de mogelijkheden tot bevordering en tot overplaatsing binnen de instelling,

[...]

en gaat vervolgens over tot een vergelijkend onderzoek op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken, van een examen of op de grondslag van beide [...]"

5 Artikel 45, lid 1, van het Statuut bepaalt:

„Bevordering vindt plaats bij besluit van het [TABG]. Zij brengt voor de betrokken ambtenaar een aanstelling mee in de eerstvolgende hogere rang van de categorie of groep waartoe hij behoort. Bevordering geschiedt uitsluitend bij keuze uit die ambtenaren welke reeds een minimumdiensttijd in hun rang hebben, na een onderzoek waarbij de verdiensten van de ambtenaren die voor bevordering in aanmerking komen, alsmede de beoordelingsrapporten die over hen zijn uitgebracht, onderling worden vergeleken.

[...]"

Feiten van het geding

- 6 Op 19 september 2002 heeft de Commissie kennisgeving van vacature van een ambt COM/138/02 (hierna: „kennisgeving van vacature”) bekendgemaakt teneinde te voorzien in een ambt van directeur in de rang A2 voor het directoraat C „Afrika, Caribisch gebied, Stille Oceaan” binnen de Dienst voor samenwerking EuropeAid. De kennisgeving van vacature vermeldde als taken het zorgen voor een doelmatig en doeltreffend beheer van de projecten en de programma’s gedurende de gehele operationele cyclus ervan, vanaf de selectie tot en met de eindevaluatie, alsmede het voorbereiden en toezicht houden op het proces van deconcentratie van het beheer naar de delegaties van de staten in Afrika, het Caribisch gebied en de Stille Oceaan. Vereist werden een ruime ervaring met het beheer van personeel, algemeen erkende capaciteiten op het gebied van het beheer, het mobiliseren en de supervisie van grote teams alsmede een vaardigheid om prioriteiten te stellen en communicatievaardigheden.

- 7 Rekwirant, destijds ambtenaar in de rang A 3 bij het directoraat-generaal „Buitenlandse betrekkingen” en hoofd van de delegatie van de Commissie in Kroatië, heeft op 27 september 2002 samen met negen andere sollicitanten gesolliciteerd naar de betrokken post.

- 8 Nadat de directeur-generaal van de Dienst voor samenwerking EuropeAid (hierna: „directeur-generaal”) met elke kandidaat een gesprek had gehad, deelde hij het directoraat-generaal „Personeelszaken en administratie” van de Commissie bij nota van 18 november 2002 (hierna: „nota van de directeur-generaal”) mee dat hij de kandidaten in twee groepen had verdeeld. De eerste groep bestond uit zes kandidaten die hij geschikt achtte „om de werkzaamheden van het betrokken ambt uit te oefenen en zowel voldeden aan de vereisten als aan de aan het ambt verbonden uitdagingen”, terwijl de tweede groep uit vier kandidaten bestond die „niet alle noodzakelijke kwaliteiten, bekwaamheden of vaardigheden voor het betrokken ambt bezaten”. Rekwirant behoorde tot de tweede groep.

- 9 Daarna heeft het Raadgevend comité benoemingen (hierna: „CCN”) een lijst van zes kandidaten opgesteld, welke overeenkwam met de eerste groep in de nota van de directeur-generaal. In een advies van 12 december 2002 heeft het CCN zich op het standpunt gesteld dat vier sollicitaties, waaronder die van Naqvi, in aanmerking konden worden genomen voor het vervolg van de selectieprocedure. Op 8 januari 2003 heeft de Commissie in haar hoedanigheid van TABG besloten om Naqvi in het betrokken ambt aan te stellen (hierna: „aanstellingsbesluit”).
- 10 Bij brief van 11 maart 2003 werd rekwirant ervan op de hoogte gesteld dat aan zijn sollicitatie naar het betrokken ambt geen gunstig gevolg was gegeven (hierna: „besluit tot afwijzing van de sollicitatie”). Op 2 april 2003 heeft hij tegen het aanstellingsbesluit een klacht ingediend, die op 14 juli 2003 werd afgewezen (hierna: „besluit tot afwijzing van de klacht”).
- 11 Bij besluit van 11 maart 2004 heeft de Commissie Naqvi krachtens artikel 50 van het Statuut met ingang van 1 april 2004 van zijn ambt ontheven. Na dit besluit werd een nieuwe selectieprocedure (hierna: „tweede selectieprocedure”) ingeleid, in het kader waarvan rekwirant heeft gesolliciteerd. Aan zijn sollicitatie werd geen gunstig gevolg gegeven en rekwirant heeft de uitkomst van deze tweede selectieprocedure niet betwist.

Beroep voor het Gerecht en bestreden arrest

- 12 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 5 november 2003, heeft rekwirant beroep tot nietigverklaring van de litigieuze besluiten ingesteld.

- 13 De Commissie heeft geconcludeerd tot afdoening zonder beslissing van het geding en, subsidiair, tot afwijzing van rekwirants vorderingen.
- 14 Volgens de Commissie was het beroep door de ontheffing van Naqvi van zijn ambt en de inleiding van de tweede selectieprocedure, waaraan rekwirant had meegewerkt, zonder voorwerp geraakt, zodat hij geen belang meer had bij de voortzetting van de zaak.
- 15 Het Gerecht heeft de vordering van de Commissie tot afdoening zonder beslissing afgewezen.
- 16 In de eerste plaats heeft het Gerecht geoordeeld dat het beroep niet zonder voorwerp was geraakt, aangezien het aanstellingsbesluit tot 1 april 2004 effect had gesorteerd en het besluit tot afwijzing van de sollicitatie nog steeds effect sorteerde.
- 17 In de tweede plaats heeft het Gerecht onder verwijzing naar de arresten van het Hof van 26 april 1988, Apesco/Commissie (207/86, Jurispr. blz. 2151, punt 16), en van het Gerecht van 24 september 1996, Marx Esser en Del Amo Martinez/Parlement (T-182/94, JurAmbt blz. I-A-411 en II-1197, punt 41) geoordeeld, dat rekwirant nog steeds een belang had bij de verkrijging van een uitspraak over de wettigheid van de betrokken selectieprocedure teneinde te voorkomen dat de gestelde onwettigheid zich in de toekomst in het kader van een soortgelijke procedure nog eens voordoet.
- 18 Tot staving van zijn beroep tot nietigverklaring heeft rekwirant in het kader van een eerste middel gesteld dat de Commissie artikel 25, tweede alinea, van het Statuut had geschonden door het besluit tot afwijzing van de klacht niet te motiveren.

- 19 Het Gerecht heeft dit eerste middel afgewezen met de vaststelling, in de punten 28 tot en met 35 van het bestreden arrest, dat op grond van de motivering in het besluit tot afwijzing van de klacht de wezenlijke grondslag van dat besluit kon worden begrepen en kon worden beoordeeld, of de voorwaarden in acht waren genomen waarvan het Statuut de regelmatigheid van de selectieprocedure afhankelijk stelt.
- 20 In het kader van een tweede middel heeft rekwirant zich beroepen op schending van de artikelen 7, 29, lid 1, sub a, en 45, lid 1, van het Statuut alsmede schending van de beginselen van bescherming van gewettigd vertrouwen, gelijke behandeling en recht op ontwikkeling van loopbaan.
- 21 Dit tweede middel is eveneens afgewezen door het Gerecht, dat in de punten 51 tot en met 60 van het bestreden arrest vaststelde dat de deelneming van de directeur-generaal aan de selectieprocedure op zich geen onregelmatigheid vormde en geen invloed had op de onafhankelijkheid van het CCN. De procedure had dus geen discriminatie ten nadele van rekwirant opgeleverd. Het Gerecht merkte op dat de in het besluit tot afwijzing van de klacht toegepaste criteria waren vermeld in de kennisgeving van vacature en dat die eisen hoe dan ook inherent waren aan elk ambt van de rang A 2. In deze context heeft het Gerecht geoordeeld dat de strekking van de in de nota van de directeur-generaal gebruikte bewoordingen „aan dit ambt verbonden uitdagingen” niet moest worden overschat.
- 22 In de punten 61 tot en met 83 van het bestreden arrest heeft het Gerecht geoordeeld dat Naqvi voldeed aan alle voorwaarden van de kennisgeving van vacature en dat het TABG geen blijk had gegeven van een kennelijk onjuiste beoordeling door een gunstig gevolg te geven aan zijn sollicitatie.

Conclusies van partijen

23 Wunenburger concludeert dat het het Hof behage:

— de hogere voorziening ontvankelijk te verklaren;

— het bestreden arrest te vernietigen;

en, opnieuw rechtdoende,

— het aanstellingbesluit nietig te verklaren;

— het besluit tot afwijzing van de sollicitatie nietig te verklaren;

— het besluit tot afwijzing van de klacht nietig te verklaren;

— de door de Commissie ingestelde incidentele hogere voorziening niet-ontvankelijk of althans ongegrond te verklaren;

— de Commissie te verwijzen in de kosten.

24 De Commissie concludeert dat het het Hof behage:

- primair, de incidentele hogere voorziening ontvankelijk en gegrond te verklaren en, dientengevolge, het bestreden arrest te vernietigen voor zover haar in eerste aanleg geformuleerde vordering tot afdoening zonder beslissing daarbij is afgewezen;

- over de kosten te beslissen als naar recht;

- subsidiair, de hogere voorziening niet-ontvankelijk of althans ongegrond te verklaren;

- Wunenburger te verwijzen in de kosten van de hogere voorziening.

Incidentele hogere voorziening

25 Daar het Hof zich over de principale hogere voorziening alleen hoeft uit te spreken indien het de door de Commissie ingestelde incidentele hogere voorziening afwijst, dient het eerst te beslissen over die incidentele hogere voorziening.

Argumenten van partijen

- 26 Tot staving van haar incidentele hogere voorziening merkt de Commissie in de eerste plaats op dat het Gerecht zich voor de vaststelling van rekwirants procesbelang heeft moeten baseren op de louter hypothetische overweging dat voor de toekomst eventuele andere onwettigheden van dezelfde aard moeten worden voorkomen.
- 27 De Commissie herinnert er in dit verband aan dat rekwirant de rol van de directeur-generaal bij de voorselectie van de kandidaten betwist. Het betreft hier een louter feitelijke omstandigheid die zich in een andere zaak niet kan voordoen. Voorts heeft het Gerecht de door het Hof in het reeds aangehaalde arrest Apesco/Commissie gevolgde redenering te zeer uitgebreid, aangezien het onderhavige geval, namelijk een aanstellingsbesluit, niet het vereiste karakter van automatische herhaling heeft.
- 28 In de tweede plaats merkt de Commissie op dat rekwirant, ofschoon hij zonder enige twijfel een belang had gehad om het besluit te betwisten waarvan hij in het kader van de tweede selectieprocedure de adreesaat was, geen beroep heeft ingesteld, doch er de voorkeur aan heeft gegeven om zijn beroep in de zaak die tot het bestreden arrest heeft geleid te handhaven. In het kader van de onderhavige zaak gaat het hier om een misbruik van procedure die het Gerecht had moeten vaststellen door de zaak af te doen zonder beslissing.
- 29 In haar aanvullende memorie in de incidentele hogere voorziening geeft de Commissie echter toe dat zij een fout heeft gemaakt door te suggereren dat het aan rekwirant stond, de nietigverklaring te vorderen van de aanstellingsbesluiten die in het kader van de tweede selectieprocedure zijn genomen, aangezien zij, krachtens de ruime beoordelingsvrijheid waarover zij bij de reorganisatie van haar diensten beschikt, het aantal directeurs reeds had verlaagd en een directeur van hetzelfde

directoraat-generaal had overgeplaatst naar het vacant geworden ambt van Naqvi. Niettemin stelt zij dat deze omstandigheden steun bieden voor de stelling dat een voor rekwirant gunstige beslissing van het Gerecht geen praktische werking had kunnen hebben, zodat zijn beroep zonder voorwerp is geraakt.

- 30 Rekwirant is van mening dat de incidentele hogere voorziening van de Commissie niet-ontvankelijk is. Het bestreden arrest is voor de Commissie immers niet bezwarend, daar het beroep ongegrond is verklaard.
- 31 Ten gronde betoogt rekwirant in de eerste plaats dat de incidentele hogere voorziening niet kan worden toegewezen, aangezien de Commissie daarin niet aantoot dat het geding zonder voorwerp is geraakt.
- 32 Anders dan de Commissie stelt, heeft hij door de ontheffing van Naqvi van zijn ambt niet alles verkregen wat hij door de nietigverklaring van het besluit tot afwijzing van de sollicitatie en van het aanstellingsbesluit had kunnen krijgen.
- 33 Ook al heeft hij bij de tweede selectieprocedure zijn sollicitatie kunnen indienen, dit neemt niet weg dat de litigieuze besluiten onregelmatig zijn.
- 34 In de tweede plaats is rekwirant van mening dat de Commissie het begrip procesbelang te zeer beperkt en de vraag ontwijkt of rekwirant belang heeft bij de verkrijging van een uitspraak over de onwettigheid van de procedure enerzijds en over de onwettigheid van het besluit tot afwijzing van de sollicitatie anderzijds, teneinde te vermijden dat die onwettigheden zich in de toekomst weer voordoen.

- 35 Het Gerecht heeft slechts de vaste rechtspraak toegepast door in punt 19 van het bestreden arrest te oordelen dat het geding zijn voorwerp had behouden.

Beoordeling door het Hof

Ontvankelijkheid van de incidentele hogere voorziening

- 36 Op grond van artikel 56, tweede alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie staat hogere voorziening open voor elke partij die geheel of gedeeltelijk in het ongelijk is gesteld.
- 37 Blijkens de rechtspraak is een hogere voorziening tegen een arrest van het Gerecht ontvankelijk, voor zover daarin een exceptie van niet-ontvankelijkheid van een partij tegen het beroep werd verworpen, terwijl het Gerecht in het vervolg van het arrest dit beroep ongegrond heeft verklaard (arresten van 26 februari 2002, Raad/Boehringer, C-23/00 P, Jurispr. blz. I-1873, punt 50, en 22 februari 2005, Commissie/max.mobil, C-141/02 P, Jurispr. blz. I-1283, punten 50 en 51.)
- 38 In casu staat vast dat de Commissie voor het Gerecht een exceptie van geding zonder voorwerp heeft opgeworpen, hetgeen uit punt 12 van het bestreden arrest blijkt, dat deze exceptie in punt 21 van dat arrest is verworpen en dat het Gerecht het beroep ongegrond heeft verklaard.

- 39 Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een incidentele hogere voorziening tegen een arrest waarbij een beroep ten gronde is verworpen, heeft geen onderscheid te worden gemaakt naargelang de exceptie, die voor het Gerecht is opgeworpen en door het Gerecht is verworpen, strekt tot verwerping van het beroep wegens niet-ontvankelijkheid dan wel omdat het zonder voorwerp is geraakt. Het gaat immers om twee procesincidenten die, als zij slagen, zich ertegen verzetten dat het Gerecht zich ten gronde uitspreekt.
- 40 Derhalve is de door de Commissie ingestelde incidentele hogere voorziening ontvankelijk.

Gegrontheid van de incidentele hogere voorziening

- 41 Voor de verwerping van de door de Commissie opgeworpen exceptie van geding zonder voorwerp heeft het Gerecht in punt 19 van het bestreden arrest geoordeeld dat het geding zijn voorwerp had behouden, omdat het aanstellingsbesluit effect had gesorteerd en het besluit tot afwijzing van de sollicitatie nog steeds effect sorteerde. Voorts heeft het Gerecht in punt 20 van het bestreden arrest geoordeeld dat rekwirant een procesbelang behield teneinde te voorkomen dat de gestelde onwettigheid zich in de toekomst in het kader van een soortgelijke procedure als de betrokken procedure nog eens voordoet.
- 42 Om te beginnen zij eraan herinnerd dat het procesbelang van een verzoeker, gelet op het voorwerp van het beroep, op straffe van niet-ontvankelijkheid moet bestaan in het stadium van de instelling van het beroep. Dit voorwerp van het geding moet, evenals het procesbelang, op straffe van afdoening zonder beslissing blijven bestaan tot aan de rechterlijke beslissing, hetgeen onderstelt dat de uitkomst van het beroep in het voordeel kan zijn van de partij die het heeft ingesteld (zie in die zin arrest van 24 juni 1986, AKZO Chemie/Commissie, 53/85, Jurispr. blz. 1965, punt 21, alsmede, mutatis mutandis, arresten van 19 oktober 1995, Rendo e.a./Commissie, C-19/93 P, Jurispr. blz. I-3319, punt 13, en 13 juli 2000, Parlement/Richard, C-174/99 P, Jurispr. blz. I-6189, punt 33).

- 43 Verdwijnt het procesbelang van de verzoeker echter in de loop van de procedure, dan kan een beslissing ten gronde van het Gerecht hem geen voordeel verschaffen.
- 44 In casu staat vast dat rekwirant bij de instelling van zijn beroep een procesbelang had, aangezien de litigieuze besluiten voor hem bezwarend waren (zie in die zin arresten van 27 november 1984, *Bensider e.a./Commissie*, 50/84, Jurispr. blz. 3991, punt 8, en 18 april 2002, *Spanje/Raad*, C-61/96, C-132/97, C-45/98, C-27/99, C-81/00 en C-22/01, Jurispr. blz. I-3439, punt 23). Zijn beroep was dus ontvankelijk.
- 45 Het is juist dat de litigieuze besluiten op de datum van de uitspraak van het Gerecht als gevolg van de tweede selectieprocedure, die werd georganiseerd nadat Naqvi van zijn ambt was ontheven, nietig waren geworden.
- 46 Zoals de advocaat-generaal in punt 41 van haar conclusie heeft opgemerkt, worden door deze tweede selectieprocedure immers alle gevolgen van het aanstellingsbesluit voor rekwirant weggenomen. Aangezien het aanstellingsbesluit onlosmakelijk verbonden was met het besluit tot afwijzing van de sollicitatie en het besluit tot afwijzing van de klacht slechts de twee eerdere besluiten bevestigde, heeft de tweede selectieprocedure voor rekwirant de gevolgen van alle litigieuze besluiten weggenomen.
- 47 Het verval van de litigieuze besluiten, dat tot stand is gekomen na de instelling van het beroep, betekende op zich echter niet dat het Gerecht verplicht was de zaak zonder beslissing af te doen omdat er op de datum van uitspraak van het arrest geen voorwerp of procesbelang was.
- 48 In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat het geding bij de uitspraak van het arrest van het Gerecht zijn voorwerp had behouden, aangezien de Commissie de litigieuze besluiten niet formeel had ingetrokken.

- 49 Het Gerecht heeft in punt 19 van het bestreden arrest dus terecht geoordeeld dat het geding zijn voorwerp had behouden.
- 50 In de tweede plaats is het vaste rechtspraak van het Hof dat de verzoeker eveneens een belang kan behouden bij de nietigverklaring van een handeling van een gemeenschapsinstelling om te voorkomen dat de onwettigheid die aan die handeling zou kleven, zich in de toekomst weer voordoet (zie in die zin arresten van 6 maart 1979, *Simmenthal/Commissie*, 92/78, *Jurispr.* blz. 777, punt 32; *AKZO Chemie/Commissie*, reeds aangehaald, punt 21, en *Apesco/Commissie*, reeds aangehaald, punt 16).
- 51 Dat procesbelang vloeit voort uit artikel 233, eerste alinea, EG, op grond waarvan de instellingen wier handeling nietig is verklaard gehouden zijn de maatregelen te nemen welke nodig zijn voor de uitvoering van het arrest van het Hof (zie in die zin arrest *Simmenthal/Commissie*, reeds aangehaald, punt 32, en arrest van 5 maart 1980, *Könecke/Commissie*, 76/79, *Jurispr.* blz. 665, punt 9).
- 52 Dit procesbelang kan echter alleen bestaan indien de gestelde onwettigheid zich in de toekomst kan herhalen, onafhankelijk van de omstandigheden van de zaak die aanleiding hebben gegeven tot het door rekwirant ingestelde beroep.
- 53 In punt 20 van het bestreden arrest heeft het Gerecht vastgesteld dat rekwirant een belang behield bij de verkrijging van een vonnis over de wettigheid van de betrokken selectieprocedure, teneinde te vermijden dat de gestelde onwettigheid zich in de toekomst in het kader van een soortgelijke procedure als de onderhavige weer voordoet.

- 54 Daarvoor heeft het Gerecht zich gebaseerd op het door rekwirant aangevoerde middel dat de selectieprocedure onwettig was wegens de uit de nota van de directeur-generaal volgende voorselectie. Het Gerecht heeft geoordeeld dat niet kon worden uitgesloten dat de directeur-generaal in een latere en vergelijkbare selectieprocedure een soortgelijke rol kan spelen.
- 55 Er moet dus worden onderzocht of de in deze zaak door rekwirant aangevoerde onwettigheid, waarvan de mogelijkheid door het Gerecht in aanmerking is genomen om het bestaan van een procesbelang vast te stellen, zich in de toekomst opnieuw kan voordoen, onafhankelijk van de omstandigheden van de zaak die tot het bestreden arrest hebben geleid.
- 56 Zoals de advocaat-generaal in punt 45 van haar conclusie heeft opgemerkt, herhalen besluiten om in posten van ambtenaren te voorzien zich nooit automatisch op dezelfde manier, in die zin dat elk besluit uniek is en afhangt van de beoordeling van de respectieve kwaliteiten van de kandidaten en de eisen van het te vervullen ambt, die van het ene tot het andere geval zeer sterk kunnen verschillen.
- 57 In casu betwist rekwirant echter niet alleen de wettigheid van de litigieuze besluiten, maar eveneens de procedure die tot de vaststelling ervan heeft geleid. Rekwirant stelt immers dat de procedure als zodanig, dat wil zeggen los van de inhoud van de litigieuze besluiten discriminerend en, diensgevolge, onwettig was. Zijns inziens was de nota van de directeur-generaal bindend voor het CCN én voor het TABG, zonder dat zij de respectieve bekwaamheden en geschiktheid van de niet in die nota voorgeselecteerde kandidaten hebben kunnen beoordelen.

- 58 Zoals de advocaat-generaal in punt 47 van haar conclusie heeft opgemerkt, kunnen de modaliteiten van een selectieprocedure die, zoals volgens rekwirant in de onderhavige zaak, voorzien in een voor het CCN en het TABG bindende voorselectie door een directeur-generaal, anders dan de inhoudelijke beoordeling van de verschillende sollicitaties naar een bepaald te vervullen ambt, in de toekomst in het kader van soortgelijke procedures worden overgenomen.
- 59 Vanuit rekwirant gezien is de vraag van de wettigheid van de modaliteiten van de selectieprocedure voor het betrokken ambt dus relevant met het oog op toekomstige sollicitaties naar ambten als het betrokken ambt.
- 60 Het Gerecht heeft in punt 20 van het bestreden arrest dus terecht geoordeeld dat rekwirant een procesbelang had behouden.
- 61 Gelet op de voorgaande overwegingen, moet worden vastgesteld dat het Gerecht niet blijkt heeft gegeven van een verkeerde rechtsopvatting door in punt 21 van het bestreden arrest de exceptie van geding zonder voorwerp te verwerpen.
- 62 Derhalve moet de door de Commissie ingestelde incidentele hogere voorziening worden afgewezen en uitspraak worden gedaan over de principale hogere voorziening.

Principale hogere voorziening

Eerste middel

- 63 Het eerste onderdeel van rekwirants eerste middel is ontleend aan een onjuiste opvatting van de feiten, het tweede onderdeel aan een onjuiste rechtsopvatting en een tegenstrijdige en ontoereikende motivering.

Eerste onderdeel

- 64 Rekwirant is van mening dat het Gerecht de feitelijke gegevens in de nota van de directeur-generaal onjuist heeft opgevat.
- 65 Uit het commentaar in die nota dat Naqvi „meer geschikt lijkt voor creatieve, beschouwende en analyserende werkzaamheden dan voor de reorganisatie en het leiden van een groot operationeel team” leidt rekwirant namelijk af, dat laatstgenoemde niet bekwaam was om een groot team te inspireren en te motiveren. Zijns inziens was die bekwaamheid echter essentieel voor het betrokken ambt.
- 66 Dienaangaande volgt uit artikel 225 EG en artikel 58, eerste alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie dat de hogere voorziening beperkt is tot rechtsvragen en dat het Gerecht derhalve bij uitsluiting bevoegd is om de feiten vast te stellen, behoudens het geval waarin de feitelijke onjuistheid van hetgeen het heeft vastgesteld voortvloeit uit de hem overgelegde processtukken, en om die feiten te beoordelen. De beoordeling van de feiten levert — behoudens het geval van een

onjuiste voorstelling van de aan het Gerecht overgelegde bewijselementen — geen rechtsvraag op die als zodanig vatbaar is voor toetsing door het Hof (zie onder meer arresten van 2 oktober 2001 EIB/Hautem, C-449/99 P, Jurispr. blz. I-6733, punt 44, alsmede 21 september 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groot-handel op Elektrotechnisch Gebied/Commissie, C-105/04 P, Jurispr. blz. I-8725, punten 69 en 70, en Technische Unie/Commissie, C-113/04 P, Jurispr. blz. I-8831, punten 82 en 83).

⁶⁷ Volgens vaste rechtspraak moet een gestelde onjuiste opvatting van de feiten duidelijk uit de stukken van het dossier blijken, zonder dat de feiten en de bewijzen opnieuw moeten worden beoordeeld (zie arresten van 6 april 2006, General Motors/Commissie, C-551/03 P, Jurispr. blz. I-3173, punt 54; 21 september 2006, JCB Service/Commissie, C-167/04 P, Jurispr. blz. I-8935, punt 108, en 18 januari 2007, PKK en KNK/Raad, C-229/05 P, Jurispr. blz. I-439, punt 37).

⁶⁸ Uit onderzoek van de nota van de directeur-generaal blijkt echter niet dat het Gerecht de feitelijke gegevens onjuist heeft opgevat. In die nota wordt immers uitdrukkelijk verklaard dat Naqvi voldeed aan alle in de omschrijving van het ambt genoemde criteria, waardoor hij door de directeur-generaal kon worden ingedeeld in de groep van kandidaten die geschikt waren om in het betrokken ambt de functie van directeur uit te oefenen. De nota van de directeur-generaal bevat dus geen enkele aanwijzing ten bewijze van het feit dat Naqvi niet de vereiste bekwaamheden bezat om dat ambt te vervullen.

⁶⁹ Zonder de feitelijke gegevens in de nota van de directeur-generaal onjuist op te vatten heeft het Gerecht in de punten 63 tot en met 68 van het bestreden arrest dus kunnen vaststellen dat Naqvi daadwerkelijk voldeed aan alle voorwaarden van de kennisgeving van vacature, en in het bijzonder dat hij bekwaam was om een groot team te leiden.

- 70 Ofschoon het juist is dat volgens de nota van de directeur-generaal de capaciteiten op het gebied van het beheer, het mobiliseren en de supervisie van grote teams een essentieel criterium vormden, moet het gebruik van het woord „meer” in die nota aldus worden uitgelegd dat daarmee uitdrukking wordt gegeven aan een weging van de verschillende bekwaamheden van Naqvi. Er kan niet uit worden afgeleid dat hij niet de voor het betrokken ambt vereiste bekwaamheden bezat.
- 71 Derhalve blijkt uit onderzoek van de nota van de directeur-generaal niet dat het Gerecht de feitelijke gegevens in die nota duidelijk onjuist heeft opgevat.
- 72 Het eerste onderdeel van het eerste middel is dus niet-ontvankelijk.

Het tweede onderdeel

- 73 Met het tweede onderdeel van het eerste middel stelt rekwirant in de eerste plaats dat uit de motivering van het besluit tot afwijzing van de klacht, anders dan het Gerecht in punt 32 van het bestreden arrest, gelet op de nota van de directeur-generaal, heeft gesteld, niet de wezenlijke grondslag ervan kan worden opgemaakt. Het Gerecht heeft dus blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door in de punten 28 tot en met 35 van het bestreden arrest het middel ontleend aan schending van artikel 25, tweede alinea, van het Statuut af te wijzen.
- 74 Volgens vaste rechtspraak volgt uit artikel 225 EG, artikel 58, eerste alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie en artikel 112, lid 1, sub c, van het Reglement voor

de procesvoering van het Hof dat een hogere voorziening duidelijk moet aangeven tegen welke onderdelen van het arrest waarvan de vernietiging wordt gevorderd, zij is gericht, en welke argumenten rechtens die vordering specifiek staven. Aan de motiveringseisen van deze bepalingen is niet voldaan wanneer een verzoekschrift in hogere voorziening zich beperkt tot een herhaling of een letterlijke weergave van de voor het Gerecht aangevoerde middelen en argumenten, waaronder die welke waren gebaseerd op feiten die het Gerecht uitdrukkelijk heeft verworpen (zie onder meer arresten van 6 maart 2003, *Interporc/Commissie*, C-41/00 P, Jurispr. blz. I-2125, punten 15 en 16, alsmede 22 januari 2004, *Mattila/Raad en Commissie*, C-353/01 P, Jurispr. blz. I-1073, punten 25 en 26).

75 Ter weerlegging van de vaststelling van het Gerecht dat er geen sprake was van schending van artikel 25, tweede alinea, van het Statuut beperkt rekwirant zich in zijn hogere voorziening echter ertoe, de argumenten te herhalen die hij dienaangaande ter onderbouwing van het eerste middel van zijn beroep voor het Gerecht heeft aangevoerd. Het Gerecht heeft dat middel in de punten 28 tot en met 35 van het bestreden arrest verworpen. Een dergelijke hogere voorziening is in feite niets anders dan een vordering tot heronderzoek van het bij het Gerecht ingediende verzoekschrift, hetgeen overeenkomstig artikel 56 van het Statuut van het Hof van Justitie niet tot de bevoegdheid van het Hof behoort (zie onder meer arresten van 4 juli 2000, *Bergaderm en Goupil/Commissie*, C-352/98 P, Jurispr. blz. I-5291, punt 35, en 18 september 2003, *Volkswagen/Commissie*, C-338/00 P, Jurispr. blz. I-9189, punt 47).

76 Derhalve moet deze grief niet-ontvankelijk worden verklaard.

77 In de tweede plaats verwijt rekwirant het Gerecht dat het zijn arrest voor wat betreft de afwijzing, in de punten 28 tot en met 35 van het bestreden arrest, van zijn eerste middel, tegenstrijdig en ontoereikend heeft gemotiveerd.

- 78 Dienaangaande volgt uit artikel 36, eerste volzin, juncto artikel 53, eerste alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie dat de arresten van het Gerecht met redenen omkleed moeten zijn teneinde, enerzijds, de door een arrest geraakte persoon de gelegenheid te bieden om kennis te nemen van de motivering van de beslissing van het Gerecht en, anderzijds, het Hof voldoende aanwijzingen te geven om zijn controle te kunnen uitoefenen (zie arrest Technische Unie/Commissie, reeds aangehaald, punt 85 en aangehaalde rechtspraak).
- 79 Zoals de advocaat-generaal in punt 66 van haar conclusie heeft opgemerkt, heeft het Gerecht in casu in de punten 28 tot en met 35 van het bestreden arrest uitvoerig het besluit tot afwijzing van de klacht onderzocht en heeft het gedetailleerd en zonder tegenstrijdigheid uiteengezet waarom de Commissie zijns inziens aan de op haar rustende motiveringsplicht had voldaan.
- 80 Dat het Gerecht ten gronde tot een andere conclusie is gekomen dan rekwirant, betekent op zich niet dat het bestreden arrest een motiveringsgebrek vertoont.
- 81 Het tweede onderdeel van het eerste middel moet dus worden afgewezen als ten dele niet-ontvankelijk en ten dele ongegrond.
- 82 Derhalve moet het eerste middel worden afgewezen.

Tweede middel

- 83 Met zijn tweede middel verwijt rekwirant het Gerecht dat het bepaalde feiten en bewijsmateriaal onjuist heeft opgevat en van een onjuiste rechtsopvatting is uitgegaan, door de litigieuze besluiten niet wegens schending van de artikelen 7, 29, lid 1, sub a, en 45, lid 1, van het Statuut nietig te verklaren.

Eerste onderdeel

- 84 In het kader van het eerste onderdeel van het tweede middel betoogt rekwirant dat het oordeel in de nota van de directeur-generaal over zijn sollicitatie en die van Naqvi identiek is, behoudens voor wat betreft het „gevoel voor hervorming”. Daar Naqvi in de nota van de directeur-generaal in de eerste groep kandidaten is ingedeeld op basis van, met name, de aan het ambt verbonden „uitdagingen”, is duidelijk dat die uitdagingen in werkelijkheid overeenkomen met het „gevoel voor hervorming”. Met de overweging dat de betekenis van het woord „uitdagingen” niet moest worden overschat, heeft het Gerecht dus de strekking van een essentieel element in de selectieprocedure van de kandidaten geminimaliseerd. Rekwirant merkt voorts dat het beslissende criterium van de „aan het ambt verbonden uitdagingen” niet in de kennisgeving van vacature voorkomt.
- 85 Met de vaststelling dat de betekenis van het woord „uitdagingen” niet moest worden overschat en door niet te onderzoeken of de procedure in overeenstemming was met de kennisgeving van vacature, heeft het Gerecht dus de hem ter beschikking staande gegevens verkeerd geïnterpreteerd.
- 86 Zoals de advocaat-generaal in punt 74 van haar conclusie heeft opgemerkt en de Commissie terecht stelt, moet worden vastgesteld dat rekwirant het Hof vraagt om feitelijke beoordelingen van het Gerecht te controleren, die volgens de in punt 66

van dit arrest in herinnering gebrachte vaste rechtspraak tot de uitsluitende bevoegdheid van het Gerecht behoren, behoudens het geval waarin de feitelijke onjuistheid van hetgeen het heeft vastgesteld voortvloeit uit de hem overgelegde processtukken en het geval van een onjuiste voorstelling van de aan het Gerecht overgelegde bewijselementen.

- 87 Rekwirant levert echter niet het bewijs dat de processtukken getuigen van een feitelijke onjuistheid van de vaststellingen van het Gerecht of van een onjuiste voorstelling door het Gerecht van het bewijsmateriaal.
- 88 Het Gerecht heeft in punt 55 van het bestreden arrest in elk geval vastgesteld dat het woord „uitdagingen” afkomstig was uit de nota van de directeur-generaal en dat de strekking ervan niet moest worden overschat, daar het uitsluitend de mening van de directeur weergaf over de persoonlijke kwaliteiten van de kandidaten en het, vergeleken met de kennisgeving van vacature, geen nieuw criterium vormde. Deze louter feitelijke beoordeling behoort uitsluitend tot de bevoegdheid van het Gerecht, dat in casu de grenzen van zijn beoordelingvrijheid van de feiten en het bewijsmateriaal niet heeft overschreden.
- 89 Met betrekking tot het criterium van het gevoel voor hervorming moet hieraan worden toegevoegd dat het Gerecht in de punten 57 en 58 van het bestreden arrest heeft vastgesteld, dat het vereiste dat de kandidaten in staat moesten zijn om de hervorming in goede banen te leiden duidelijk volgt uit de omschrijving van de taken in de kennisgeving van vacature. Rekwirant voert in dit opzicht geen enkel gegeven aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat deze conclusie, gelet op de processtukken, feitelijk onjuist is of dat het Gerecht de feiten verkeerd heeft opgevat.
- 90 Het eerste onderdeel van het tweede middel is dus niet-ontvankelijk.

Tweede onderdeel

- 91 Met het tweede onderdeel van het tweede middel weerlegt rekwirant het oordeel van het Gerecht in punt 54 van het bestreden arrest dat de bevoegdheid van de directeur-generaal om een voorselectie van kandidaten te maken niet de onafhankelijkheid van het CCN heeft aangetast. Volgens rekwirant was het CCN de facto gebonden aan het advies van de directeur-generaal, aangezien het op grond van geen enkel feitelijk gegeven kon terugkomen op zijn analyse en andere kandidaten kon voorselecteren. Het Gerecht heeft de invloed van de voorselectie van de directeur-generaal op het vervolg van de selectieprocedure voor het CCN dus verkeerd ingeschat. In casu blijkt deze invloed uit de omstandigheid dat het CCN alleen kandidaten die in de nota van de directeur-generaal in de eerste groep waren ingedeeld, een onderhoud heeft toegestaan.
- 92 Ofschoon het mogelijk is om in het kader van een hogere voorziening opnieuw rechtsvragen op te werpen die in eerste aanleg reeds zijn onderzocht (zie arrest van 26 oktober 2006, Koninklijke Coöperatie Cosun/Commissie, C-68/05 P, Jurispr. blz. I-10367, punt 55, en aldaar aangehaalde rechtspraak) zoals, in casu, de regelmatigheid van het verloop van de selectieprocedure, moeten argumenten rechtens die de hogere voorziening staven in een dergelijk geval specifiek worden aangegeven. Een hogere voorziening die slechts de reeds voor het Gerecht aangevoerde middelen en argumenten woordelijk herhaalt, zonder argumenten naar voren te brengen waarmee specifiek wordt aangegeven op welk punt het bestreden arrest op een onjuiste rechtsopvatting zou berusten, voldoet niet aan dit vereiste (zie arrest Koninklijke Coöperatie Cosun/Commissie, reeds aangehaald, punt 54).
- 93 In casu moet worden vastgesteld dat, zoals de advocaat-generaal in punt 78 van haar conclusie heeft opgemerkt, rekwirant slechts een argument herhaalt dat hij voor het Gerecht reeds heeft ontwikkeld, hetgeen blijkt uit punt 39 van het bestreden arrest, zonder argumenten naar voren te brengen waarmee specifiek wordt aangegeven op welk punt het bestreden arrest op een onjuiste rechtsopvatting zou berusten.

- 94 Het tweede onderdeel van het tweede middel is dus niet-ontvankelijk.
- 95 Het tweede middel moet derhalve in zijn geheel worden afgewezen.
- 96 Uit het voorgaande volgt dat de hogere voorziening van Wunenburger in haar geheel moet worden afgewezen.

Kosten

- 97 Volgens artikel 69, lid 2, eerste alinea, van het Reglement voor de procesvoering, dat ingevolge artikel 118 daarvan ook van toepassing is op de procedure in hogere voorziening, wordt de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwezen, voor zover dit is gevorderd. Overeenkomstig artikel 70 van dit Reglement blijven in de gedingen tussen de Gemeenschappen en hun personeelsleden de kosten door de instellingen gemaakt, evenwel te hunnen laste. Uit artikel 122, tweede alinea, van dit Reglement volgt echter dat artikel 70 niet geldt voor de hogere voorziening die door een ambtenaar of andere personeelslid van een instelling tegen die instelling is ingesteld.
- 98 Daar de Commissie heeft geconcludeerd tot verwijzing van Wunenburger in de kosten en laatstgenoemde in het ongelijk is gesteld, dient hij te worden verwezen in de kosten van de principale hogere voorziening. Daar Wunenburger heeft gevorderd dat de Commissie wordt verwezen in de kosten van de incidentele hogere voorziening en laatstgenoemde in het ongelijk is gesteld, dient zij te worden verwezen in de kosten van de incidentele hogere voorziening.

Het Hof van Justitie (Vierde kamer) verklaart:

- 1) **De principale en de incidentele hogere voorziening worden afgewezen.**
- 2) **Wunenburger wordt verwezen in de kosten van de principale hogere voorziening.**
- 3) **De Commissie van de Europese Gemeenschappen wordt verwezen in de kosten van de incidentele hogere voorziening.**

ondertekeningen